

EWA EISENKEIT
ur. 1919; Lublin



STRESZCZENIE RELACJI MÓWIONEJ

Ewa Eisenkeit z domu Szek opowiada o domu rodzinnym na Szerokiej 40 w Lublinie należącym do rabina Szlomy Eigera i o zamieszkujących tam sąsiadach. Wspomina życie religijne – wizyty w synagodze Maharszala, otwarcie lubelskiej jesziwy, pogrzeb rabina Majera Szapiry, ślub kuzyna. W relacji mowa o rodzinie – rodzicach, dziadkach, kuzynach – z której większość nie przeżyła wojny. Z przedwojennego Lublina pamięta kawiarnie, Ogród Saski, czekolady Wedla, a także wyroby piekarnicze i świetlicę im. Józefa Piłsudskiego.

Wspomnienia wojenne dotyczą pobytu w getcie lubelskim, a także udanej próby opuszczenia go 14 marca 1942 roku, w przeddzień rozpoczęcia akcji likwidacyjnej. Ewa Eisenkeit opowiada również o próbie wyciągnięcia z getta rodziny, której nie udało się jednak uratować. Ważną rolę odgrywają wspomnienia o ludziach, którzy zapewnili jej schronienie, narażając własne życie.

Mowa również o sytuacji po zakończeniu działań wojennych w Lublinie i okolicach – powrocie do Lublina po wejściu Rosjan, pomocy Polskiego Czerwonego Krzyża. Przywołany jest obraz ruin dzielnicy żydowskiej, gruzowiska w miejscu rodzinnego domu i synagogi Maharszala, wszechobecnej pustki. Wspomnienia w tej części opowieści dotyczą utrzymywania się z handlu prowadzonego między Lublinem a Łodzią, historii poznania męża, ślubu i wyjazdu z Polski – najpierw do Niemiec, później Francji, Izraela i w końcu do Ameryki. W relacji pojawia się też temat wpływu przeżyć wojennych na późniejsze życie.

Data i miejsce nagrania	2006-11-22, Lake Worth, Ramat ha-Szaron
Rozmawiał/a	Tomasz Czajkowski
Słowa kluczowe	Eisenkeit, Ewa streszczenie relacji mówionej
Autor streszczenia	Justyna Molik
Prawa	Copyright © Ośrodek "Brama Grodzka - Teatr NN"